

felte Personers Vedkommende, der gjælder dette kun Saadanne, som staae i en meget nær Forbindelse med Befalingsmænd i Hæren, men ikke andre civile Personer. Det er derhos vel ganske vist muligt, at det ved enkelte Paragrapher, hvort der handles om Forholdene i Krigstid, kan være tilfaldet ogsaa tildeels at inddrage civile Personer under Lovens Bestemmelser; men dette troer jeg ogsaa kan være fuldkommen berettiget, navnlig forsaavidt man befinder sig i Sjædens Land.

— Den ærede Landstingsmand meente fremdeles, at § 51 ikke var fuldkomment forstaaelig, eller antog, at der dog ved den blev sagt Noget, som man hverken kunde eller vilde tilfaldet. Jeg skal nu ikke yttre nogen Mening om, hvorvidt det kan siges, at Paragraphen er heldig redigeret, men jeg skal fremhæve, at hvad der tilfaldet ved Paragraphen, det er, at Druffenskab eller Beruselse ikke skal kunne blive, hvad den ifølge den borgerlige Straffelov er, en formildende Omstændighed. En strafbar Handling, der i militære Forhold er udbøvet af et Individ, skal, selv om dette Individ har været i høieste Grad beruset, ligesuldt være straffkyldig. Derimod er det ingenlunde Meningen, og jeg troer ogsaa, at dette er udtalt i Motiverne, at Beruselse i og for sig skal være en stærpende Omstændighed. Den ærede Landstingsmand henviste til den tilsvarende Paragraph, § 61, i Lovforslaget af 1850 og spurgte, hvorfor man ikke havde holdt sig til den Redaction, som fandtes der. Jeg skal dertil svare, at det har man med velberaad Nu ikke villet, fordi det i Lovforslaget af 1850 heed, at Druffenskab, som er bevirket ved frivillig Nydelse af berusende Drikke, ikke kommer i nogen Betragtning. Derefter vilde nemlig altsaa en Person, naar han blev sat under Tiltale, kunne undskyldte sig med, at han ikke frivillig havde beruset sig, ja at det endogfaa var med Vold, at han var bleven sat i den berusede Tilstand. Men jeg troer, at det er fuldkomment rigtigt, at man affæxer al Adgang til

ogsaa ad den Del at slippe bort fra Ansvar. Kan det i et givet Tilfælde bevises, at den Skyldige ved ligefrem Overlast er bleven sat i en beruset Tilstand, saa vil jo altid, selv om Lovens Bestemmelser ere strenge, Benaadingsretten være tilstede, og det vil derhos i ethvert Fald i det omtalte Tilfælde ikke blive ved den ene enkelte Sag, men der vil jo tillige opstaae en anden Sag ved Siden af imod de Personer, der have øvet den nævnte Overlast, hvilken nye Sag vil give tilstrækkelig og fyldestgjørende Dplysning om, hvorledes Forholdet har været.

— Naar den ærede Landstingsmand fandt, at der var flere Bestemmelser i Lovforslaget — han nævnte enkelte af dem — som efter hans Mening vare for strenge, for drakoniske, saa skal jeg dertil bemærke, at jeg troer, at man bør holde paa og gaae ud fra den Anskuelse, at det er absolut nødvendigt, naar Disciplinen i en Hær skal opretholdes, at Straffebestemmelserne da ere meget strenge, uden at jeg kan forundre mig over, at en Lovkyndig, der ikke kjender nærmere til Tjenestegangen og til Forholdene i en Hær, kan finde, at enkelte Bestemmelser ere meget for strenge, meget drakoniske. Den ærede Landstingsmand vilde jo forøvrigt ikke reise nogen bestemt Modstand imod de af ham saaledes omtalte Bestemmelser; han henstillede kun sine Bemærkninger derom til nærmere Overveelse. Han fremhævede saaledes særlig § 124, hvort det hedder: „Den, som for høiere Foresat fremfører en ubegrundet Klage over sin Foresatte, skal straffes med Fængsel i 1ste Grad, jaafremt han ikke har forskyldt større Straf paa Grund af Klagens Indhold“, idet han meente, at dette let vilde føre til, at Personerne i Hæren maatte komme til at finde sig i Forurettelser. Det er nu ganske vist, at, naar et Individ i Hæren ikke er fuldkomment sikker paa at kunne godtgjøre, at der er skeet ham Uret, saa vil han paa Grund af den nævnte Bestemmelse neppe føre Klage, og paa den Maade kan man altsaa ogsaa sige, at det enkelte Gange vil kunne indtræffe, at en Person kommer til at finde sig i For-